

De fietsenmaker

Ken je dat? Zo'n ontmoeting waar je intens blij van wordt? Dat je oplicht? Wat veel betekent op een redelijk onopvallende manier?

Zo'n ontmoeting heb ik afgelopen zomer ervaren met de fietsenmaker. Aan het begin van de zomer heb ik een nieuwe fiets gekocht bij een fietsenmaker bij ons om de hoek. Keurige man, beetje een Vlaams accent, op het eerste gezicht simpel en direct. Ik had al snel het gevoel dat er onder de oppervlakte veel schuilging en dan word ik nieuwsgierig. Dus toen ik voor de tweede keer kwam (ik had eerst gevraagd of hij mijn oude fiets kon maken, dat raadde hij af) om een nieuwe fiets te kopen, en Rik het ijs had gebroken qua gespreksvoering, voelde ik mijn kans schoon en vroeg hem: "Goh, waar kom je vandaan?" En tot mijn verbazing was zijn reactie: "Polen". Het verklaart wel waarom Rik zo lekker met hem kon babbelen, die heeft snel een klik met Oostblokkers, maar het Vlaamse accent was niet verklaard! Verbaasd flapte ik eruit: "Echt waar!? Je klinkt zo Vlaams!" Hij gaf een zachte glimlach en kletste nog wat met Rik en toen deden we de overdracht van de fiets.

Ongeveer een maand of anderhalf en wat ergernissen over de fiets die inhield als ik de heuvel oprijd (en ik heb hier veel heuvels!) later stond ik weer bij hem op de stoep. Dit keer zonder man en kind en de fietsenmaker kon meteen even kijken of hij kon vinden wat er aan de hand was.

Hij hing de fiets achter de balie aan het plafond en terwijl ik hing op de toonbank voelde ik het kleine meisje in mij wakker worden. Zij die overal nieuwsgierig naar is en alles wil leren. Zij die uren kan kijken naar mensen die dingen maken en repareren. Zij die als een spons alles observeert en informatie in zich opneemt. We kletsten wat over de fiets en ik merkte dat het gesloten boek dat de man op het eerste gezicht leek te zijn volledig open sloeg. Dat hij uit Polen komt verbaast me nog steeds en ik vraag hem hoe hij hier, in Nederland, terecht is gekomen. Tot mijn stomme verbazing krijg ik het hele verhaal te horen over zijn ouders die scheidden toen hij 15 was, zijn moeder die Polen zat was, en zijn vader die na korte tijd het slecht trok dat hij alleen in Polen was gebleven en ook naar Nederland kwam.

Hij vroeg mij wat ik deed, hij was geïnteresseerd, maar leek nog weinig verdiept te hebben in spiritualiteit, maar hij luisterde open-minded. Hij vroeg naar onze zoon, hoe oud die is en of we nog meer kinderen hebben. Ik vertelde ons verhaal, over Rik zijn kids en dat we ons gezin, rijk van vier kids en inmiddels aanhang, rijk genoeg vinden. Hij vond het fantastisch. Ik vroeg naar zijn situatie; geen kids, wel getrouwd en wederom kwam er een heel verhaal over zijn kinderwens en zijn vrouw die nog te onzeker is op tafel. Hij vertelde dat ze een huis en land in Polen hebben en dat ze dat over twee, drie jaar klaar willen hebben en dan weer in Polen willen gaan wonen. Ze missen de ruimte en het maar één keer in een half jaar boodschappen te hoeven doen omdat de rest van het land komt. Zijn vrouw is ook Pools. Nieuwsgierig vraag ik hoe oud ze zijn. "Mijn vrouw is 30 en ik ben 32." And there it hits me.

Fuck, ik ben ouder. Wtf! Zo voelde het totaal niet. En een groter besef valt me toe. "Ik hoor niet meer bij het jongste deel van de bevolking, ik ben nu over het algemeen ouder dan de meesten."

Oh

Mijn

God

Dat voelt heeeel raar! Aangezien ik altijd zo'n lekker jong ding ben. Ik schijn er nog steeds jong uit te zien en soms voel ik me nog een kleuter, zo onwetend kan ik mezelf ervaren in het moederschap.

Goed, anyways, dat kwam allemaal bij me binnen in een splitsecond. En terwijl dat gebeurde bleef het gesprek leuk, en regelde de fietsenmaker van alles voor mijn fiets. Zo vertelde ik hem dat ik graag nog een mand voorop wilde omdat de balans zo gek was met onze zoon achterop de fiets. Hij dacht even na, liep naar achter en kwam terug met zo'n rekje voor voorop de fiets. "Die mag je wel hebben".

We hebben het nog even over de zaak, ik vraag hoe lang die hier zit en of die al lang in het vak zit en hoe lang die voor zichzelf werkt. En dat ging heel organisch hoor, niet zoals een verhoor zoals ik het nu schrijf. De fiets ging van de haken en ik kreeg 'm weer mee. De motor en batterij vervangen. Twee van de drie mogelijkheden waarom de fiets inhoud als ik een heuvel op fiets onderschept.

En zo ging ik naar huis, met een big smile op mijn gezicht omdat we zo'n mooie, leuke uitwisseling hadden. Ik straalde en genoot enorm van het moment.

Daarna moest ik nog een paar keer terug omdat de afstellingen met de batterij en motor nog niet helemaal klopten. Het bleven gezellige, relaxte momenten. Hij stond te roken als ik met Rock aankwam, we gingen rustig bij 'm zitten, vertelden wat er was, hij rookte eerst z'n peuk op en ging aan de gang. De andere keer zat die een broodje te eten en ook toen weer wachtten we rustig tot die klaar was.

En terwijl ik dit schrijf besef ik me ineens dat deze ontmoeting me nog meer heeft gebracht dan het besef van mijn leeftijdspositie in de maatschappij, namelijk dat mijn nieuwsgierigheid en open houding altijd hebben geresulteerd in het te horen krijgen van mensen hun levensverhalen. Tot dit moment wist ik nog niet precies wat het was waardoor mij dat regelmatig gebeurt.

Niet alleen mij trouwens, Rik en ik hebben dat ook regelmatig samen. Als we ergens zijn, dan ontmoeten we regelmatig bijzondere mensen, zonder duidelijke aanleiding, en vertellen ze ons heel erg veel over zichzelf. I love that about us!

Nu weet ik wat ervoor nodig is in mij om deze magische momenten dus meer te creëren!
Hoe vet is dat, want echt waar, een échte ontmoeting is zo voedend.

Uiteindelijk is er nog een kers op de taart. Het moment dat de fiets het helemaal lijkt te doen:

Ik bracht de fiets weg en toen had die weer een pauzemoment. Ik ging naast hem zitten op het muurtje, altijd met een wat ruimere afstand tussen ons in. (Nu zit ik te denken, alsof we allebei een grote aura hebben en we allebei zo respectvol en gevoelig zijn om elkaar de ruimte te geven die daarbij hoort.) Ik leg hem uit dat de fiets nog steeds blijft inhouden, hij zegt dat er dan nog een optie kan zijn, hij gaat ernaar kijken. Maar pas volgende week, want hij heeft het onverwacht druk.

Helemaal prima. Ik heb geen haast, de fiets had al drie weken stilgestaan omdat de fietsenmaker in Polen was geweest, dus die week kon er ook nog wel bij, als het maar geen vijf weken duurt, zei ik met een knipoog. Een lach was het antwoord. Ik vroeg nog even naar zijn vakantie in Polen, hij vertelde daarover en toen liet Rock ons weten dat het tijd was om te gaan, zijn geduld was op.

Nog geen drie dagen later krijg ik een telefoontje dat de fiets klaar is! Ik was net thuis en bekaf, maar ik stapte meteen maar weer naar buiten, op naar de fietsenmaker. Eenmaal daar, 5 minuten lopen, was het druk en ging ik rustig tegen een pilaar aan leunen in de winkel en wachtte rustig af tot hij de anderen had geholpen. Hij had me gezien, even een betekenisvolle glimlach en ging verder met de anderen. Dat zijn dingen waar ik van geniet, het betekent dat mensen me begrijpen, weten hoe ik dingen bedoel, en daar hou ik gewoon van, alles klopt en dat voelt altijd goed.

Toen ik aan de beurt was vertelde die wat die had gedaan en dat hij niets meer gemerkt had en dat het probleem opgelost leek. Tussen neus en lippen door liet die zien dat die de voorlamp even juist gemonteerd had (Rik had het rekje al voorop gezet, maar was nog niet aan de lamp toegekomen) en zei dat het nu toch echt wel goed moest zijn. Ik flapte er enthousiast uit dat het zo lief van 'm was dat hij mijn lamp had gefixt, wetende dat het druk was, en zei: "Nou, hopelijk tot-niet-meer-ziens dan maar", waarop hij zegt: "Nou, je mag altijd even komen kletsen hoor." Samen lachen we, zeg ik dat het genoteerd staat en ga ik wederom met een dankbaar hart en een big smile naar huis.

Thuis vertel ik elke keer honderduit hoe leuk het was, waarop Rik elke keer weer reageert met: "Sta je nou gewoon te flirten met de fietsenmaker!?" waarop ik elke keer weer reageer met: "Ja, zeker." En Rik en ik elkaar weer vol liefde en ondeugd aankijken.

Genieten van het leven. Het leven ten volle leven. Open en nieuwsgierig als een kind.
Gewoon kijken naar een ander, wat diegene aan het doen is en dan ontstaat er vanzelf magie.

Ik lig nu helemaal na te zinderen. Ik heb de inspiratie om dit te schrijven natuurlijk weer op een belachelijk tijdstip. Toch ben ik blij dat ik wederom weer na enige innerlijke strijd mijn inspiratie-impuls heb gevolgd en toch ben gaan schrijven. Nu kan ik met een dankbaar en vervuld hart in slaap vallen. Vervuld van liefde, plezier en verwondering.

With love

